

Farní listy IV/2009

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí

Velikonoce

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

Zpověď nebo svátost smíření? Velikonoce nebo svátek jara? Tuto první otázku jsem si položil při přípravě kázání pro mši svatou na poslední pondělí. Tu druhou při prohlížení jednoho časopisu doporučujícího ty nejlepší „české, světové, řecké a ruské speciality svátků jara“. Slova, která používáme, slouží nejen komunikaci, sdělení informací, ale popisují i náš vztah k věcem a často ten vztah také ovlivňují. Občas slouží i nějaké manipulaci, jako v případě zmíněných receptů, protože se domnívám, že v kuchařské tradici

uváděných národů najdeme celé množství svátečních velikonočních pokrmů, nikoliv jídel pro oslavu svátků jara.

Tedy zpověď nebo svátost smíření? Obě označení jsou správné, ale popisování této svátosti jen slovem „zpověď“ výrazně zužuje její obsah a význam. „Zpovídání“ tedy vyznání hříchů je pouze jedním z prvků celého procesu odpuštění, uzdravení a usmíření, ke kterému dochází skrze tuto svátost. A nejde mi o to, abychom přestávali používat slovo „zpověď“ a pokaždé je nahrazovali „svátostí smíření“. Nadále budeme chodit ke zpovědi, já budu zpovídat a ke zpovědi vás zvat. Ale skutečně důležité je znova si uvědomit, co všechno nám Bůh ve zpovědi nabízí. Smíření, čili dar obnoveného vnitřního pokoje, míru, dar skutečné jednoty ve vztahu k Bohu, ale i k bližnímu a k sobě samému. Je to mnohem více než pouze rutinní vyznání svých prohřešků. Je to něco, co vpravdě nejdříve bolí, ale v důsledku přináší pravou radost. Něco, co působí, že odcházíme nejen očištěni a s jakousi úlevou v srdci, ale i naplněni darem, který přesahuje naše očekávání – smíme se cítit a nazývat se Božími dětmi. Jako marnotratný syn překvapený vyznáním svého otce: ty jsi moje dítě, tady je tvůj pravý a jediný domov. Překvapený a šťastný.

Velikonoce nebo svátky jara? Na tuto otázku odpovíme mnohem snadněji: samozřejmě, Velikonoce! Ale odpovíme si upřímně, zda vůbec nějakou skutečně velkou noc prožíváme. Tu, kterou nám nabízí liturgie, která tentokrát nezačíná v 17.00 hod. nebo dříve, ale až po západu slunce a trvá mnohem déle než všechny ostatní. Jestli procházíme s Izraelity Rudým mořem a se sv. Pavlem z temnoty hříchu a smrti k světlu, které přináší Kristus. Zda v nás bylo dost toho ponoření do noci, abychom vstali do nového dne? Možná je to pro nás jen pouze další neděle, tedy sváteční den významný tím, že se „ne-dělá“, možná krásný rodinný svátek, při němž si potrpíme na dodržení tradice a třeba vyzkoušíme nově objevený recept ze světové kuchyně. Možná den zasvěcený Kristu. Ale je to skutečně den, který přichází po velké noci? Po noci, za jejíž velikost vděčíme našemu dalšímu povstání ze smrti k životu?

P. Miroslav Gierga

Milí čtenáři,

minulý čtvrtek byl v sále domažlického Městského kulturního střediska koncert přední české houslistky Gabriely Demeterové, doprovázené varhanistkou Evou Bublovou. Na programu jejich vystoupení byly Růžencové sonáty Heinricha Ignaze Franze Bibera (1644-1704), konkrétně pátá až sedmá a desátá až dvanáctá. Přiznám se, že toto dílo jsem před koncertem vůbec neznal, ale při samotném vystoupení mě doslova uchvátilo. Důkazem toho budiž, že jsem téměř nehnutě vydržel sedět na židlích, na nichž člověk normálně již po několika minutách neví, jak se posadit. Pokud budete mít možnost si toto dílo někde vyslechnout, tak vřele doporučuji (naposledy to bylo shodou okolností minulou neděli na Radiu Proglas). A pokud to bude v ještě atmosférově příznivějším prostředí než je sál MKS, tak si myslím, že minimálně pár hodin budete mít v sobě úžasný zážitek těchto krásných sonát.

Dnes si připomínáme ukřižování Ježíše, jeho smrt. Je zajímavé, jak tento den prožívají Češi a jak Slováci. Jelikož od východní hranice jsme dost vzdáleni, tak můžeme vnímat slovenský přístup k Velikonocím jen zprostředkovaně, třeba přes obrazovku jejich veřejnoprávní Slovenské televize. V hlavním vysílacím čase od dvacáté hodiny vysílá první program film o svatém Františkovi, na druhém bude v tutéž dobu dokument Cesta do Compostely, po níž následuje Křížová cesta z Kolosea a film Velké ticho o životě kartuziánských mnichů. Naproti tomu Česká televize ve stejný čas vysílá komediální seriál Ranč U Zelené sedmy, zábavnou show Uvolněte se prosím a komediální serií Sex ve městě.

Tak nevím, zda potřebujeme veřejnoprávní televizi, tento velkopáteční program by jistě komerční televize uživil.

Pěkné Velikonoce

Petr Vondraš